

GEHEIME GEDACHTEN

zondagavond kun je de derde aflevering zien van geheime gedachten. De serie gaat over gedachten van kinderen, die ze aan niemand durven te vertellen. Simone van Dusseldorp, die de serie bedacht en maakte, werkt veel met kinderen. De villakrant zocht haar op.

VILLAK

VILLA ACHTERWERK • POSTBUS 11 • 1200 JC HILVERSUM • villa-a

>...hoop maar dat ik er goed op sta...<

"IK BEN VOOR KINDEREN NET ZO STRENG ALS VOOR VOLWASSENEN"

Simone: "Ik vind kinderen regisseren erg gemakkelijk. Soms zelfs makkelijker dan volwassenen. Bij kinderen kun je heel eerlijk en direct zijn. Volwassen regisseurs worden vaak onzeker van kinderen, omdat ze denken dat het ongeleide projectielen zijn. Maar ik ben voor kinderen net zo streng als voor volwassenen, soms zelfs strenger. Je zegt gewoon: oké, nu even concentreren."

-Je hebt Geheime Gedachten zelf geschreven. Is het niet moeilijk om je te verplaatsen in kinderen, of ga je terug naar je eigen jeugd?

"Meestal wel. Omdat je het beste kunt schrijven vanuit je eigen gevoel. En iedereen heeft in die tijd dezelfde onzekerheden. Op de Filmakademie kreeg ik ooit de opdracht om beelden van vroeger die naar boven komen meteen op te schrijven. Ik heb toen meer dan honderd beelden beschreven. Bijvoorbeeld dat ik niet kon huilen toen mijn beste vriendje van school overleed. Dat vond ik heel stom van mezelf, want het was mijn beste vriend en iedereen hilde, behalve ik. Dat blijft je dan bij, dat je probeert tranen eruit te persen. En dat je je schaamt voor je moeder, dat heeft ieder kind. Hoe aardig en lief ze ook is."

"Voor kinderen zijn die geheime gedachten vaak heel benauwend. Soms denken ze dat ze een beetje gek zijn of een slecht karakter hebben. Daarom durven ze het aan niemand te vertellen, dat herinner ik me van vroeger ook. Volwassenen hebben

vaak dingen gelezen en kunnen die gedachten wel plaatsen. Kinderen niet. Ze schrikken van hun eigen duistere kant."

Je schrijft, regisseert, bent met de kinderen bezig, wat vind je nou het leukste?

"Dat alles wat je verzonnen hebt echt wordt. Wat eerst in je hoofd zat, daar kijken dan andere mensen naar. Dat vind ik leuk: je hebt niks en je werkt heel lang met veel mensen die allemaal hun eigen kwaliteiten toevoegen. Als regisseur breng je al die talenten samen en haal je er het meeste uit. Een goede chemie met de crew, de groep mensen die de film maakt, is ook heel belangrijk. Sommige crews hebben niet zo graag kinderen, dat vinden ze eng of ze gaan ze heel erg vertroetelen. Maar ik zeg heel streng van tevoren wat wel en niet mag."

Wat mag niet?

"De crew-leden mogen niet teveel met de kinderen praten, want die hebben hun eigen concentratie nodig. Kinde-

ren zijn heel professioneel, je ziet ze zich concentreren. Als je dan de hele tijd praatjes maakt en zegt dat ze zo goed zijn... Er zijn maar een paar mensen die echt aandacht aan de kinderen mogen geven. Als je ze niet afschermt, zakken ze in de pauze gewoon in en kun je beter ophouden. Dus na het spelen, moeten ze van de set af, zodat ze weer even in hun eigen wereld zijn."

"Je moet ook zorgen dat kinderen niet wild worden, het moet niet te gezellig zijn. Vaak is er iemand die op ze let. Dat ze zich niet misselijk eten aan snoep, want dat staat vaak overal. Als het kind er zelf geen lol in heeft of te moe is, dan stop ik. Volwassenen hebben grenzen en geven die aan, maar kinderen durven vaak niet eens te zeggen dat ze te moe zijn. Door de omgeving en al die volwassenen. Zelfs als ze moeten plassen, durven ze dat soms niet te zeggen. Omdat iedereen zo hard aan het werk is."

interview met maakster
Simone van Dusseldorp